

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Tornem a desbrossar

L'Aliança per la República Catalana d'ERC, la candidatura que proposarà la CUP i la llista civil o constituent que el president Mas ha ofert de coliderar amb l'ANC, Òmnium i l'AMI són els instruments que fins al 27-S ens han de permetre desbrossar el camí embardissat que descrivia la setmana passada. I, per anar avançant, proposo unes breus reflexions.

PRIMERA. Les grans decisions sempre obliguen a deixar en suspens els dubtes. No és que quedin resolts, però cal sobreposar-s'hi si no es vol que paralitzin. Triar uns estudis o una feina vol dir renunciar a una altra carrera o un altre ofici. I bé: el catalanisme polític ara és davant d'una gran decisió que, sense haver de recórrer a l'autoengany de les seguretats absolutes i acceptant-ne els riscos, ha de decantar-se per un sí o un no.

SEGONA. L'anàlisi crítica de la política té tot el dret –i el deure– de valorar les circumstàncies i l'encert de les decisions dels actors polítics. I pot especular sobre si hauria estat millor fer altrament. Però l'acció pràctica no pot estar permanentment discutint i revisant les decisions. Finalment, s'ha d'avançar amb les eines disponibles, no amb les idealment desitjables.

TERCERA. Els que aposten per la independència, tot i la possibilitat de la derrota, tenen pressa per saber si hi ha una majoria suficient de ciutadans que hi donin suport. En canvi, els catalanistes que no la volen fan tot el possible perquè la decisió s'ajorni fins qui sap quan. L'argument a favor de mantenir una majoria com més àmplia millor pel dret a decidir, quan ja ha arribat l'hora de decidir, ha esdevingut un parany. A dreta i a esquerra.

QUARTA. Aquesta asimetria de posicions té a veure –entre altres coses– amb el fet que els favorables a la independència, a més de convenient, la veuen possible. En canvi, els que no la volen, al marge de si convindria, la consideren condemnada al fracàs. Per això els primers tenen arguments en positiu, mentre que els segons es limiten a amenaçar amb els riscos: la divisió social, l'incompliment de la llei, el no reconeixement internacional, la sortida d'Europa, etc.

CINQUENA. Encara hi ha qui insisteix, des de l'esquerra, a qualificar d'indecisos els qui tenen actituds que, quan les té la dreta, són qualificades d'ambigües i que justifiquen tota mena de desconfiances. Aquesta actitud condescendent s'explica més per les incomoditats que es creen per la divisió entre companys

XAVIER BERTRAL

El trànsit de l'autonomia a l'expectativa d'independència està forçant noves aliances, divisions i competències

de viatge ideològics que per les possibilitats objectives de “seduir-los”, un terme que fins i tot trobo ofensiu.

SISENA. El catalanisme en sentit ampli no es divideix només per la seva posició favorable o no a la independència. Des del 1980, al Parlament de Catalunya, sempre ha representat entre el 75 i el 90 per cent dels votants, amb una gran varietat d'ofertes. Però és cert que el trànsit de l'autonomia a l'expectativa d'independència que es jugarà el 27-S està forçant noves aliances, divisions i competències. Són els prolegòmens del que acabarà sent el nou mapa polític postautonòmic.

ISETENA. Les opcions a favor de la independència no s'han organitzat al voltant d'un mateix eix dreta-esquerra, i això crea incomoditats. Les tres llistes respondran a eixos i estratègies divergents. Constitueixen, doncs, una mala tipologia, amb espais superposats que poden entrar en conflicte. Què hi farem! Això no té solució. Però cal assegurar: a) que no deixin cap espai desatès; b) que on hi hagi superposició siguin generosos, i c) que competeixin en tot el que vulguin menys a posar en qüestió la fermesa dels adversaris en el seu compromís amb la independència. Tots els gestos per ser creïbles ja s'han fet. Que no es perdi més temps demanant certificacions d'autenticitat.